

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 10. marca 1917.

Treść: (№ 92.—100.) 92. Rozporządzenie, w sprawie wymiaru cła od chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów Nru. t. 622. — 93. Rozporządzenie, w sprawie przedawnienia przekroczeń przepisów natury gospodarczej wydanych z powodu wojny, których ściganie należy do władz politycznych. — 94. Rozporządzenie, w sprawie ograniczenia ceny obuwia. — 95. Obwieszczenie, w sprawie przepisów o obliczaniu cen obuwia. — 96. Rozporządzenie, dotyczące przepisów o wyrobie obuwia ze skóry. — 97. Obwieszczenie, w sprawie materiałów zastępczych przy wyrobie obuwia. — 98. Obwieszczenie, w sprawie dalszych przepisów co do wyrobu obuwia. — 99. Rozporządzenie, dotyczące obrotu skórą na pasy do maszyn, odpadkami z pasów do maszyn i odpadkami konfekcyjnymi. — 100. Rozporządzenie, w sprawie utworzenia związków gospodarczych dla przemysłu skór nego.

92.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 5. marca 1917,

w sprawie wymiaru cła od chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów Nru. t. 622.

Uchyła się aż do dalszego zarządzenia wydany ostatnio rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 27. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 100, spis przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru. t. 622.

Jeżeli tedy strona deklaruje wyraźnie cło według rzeczywistej wartości, należy od tego rodzaju artykułów w razie istnienia ustanowionych w tym względzie wymogów wymierzyć cło według wartości podanej we fakturze, we wszystkich innych przypadkach będzie cło wymierzone przy zastosowaniu stopy najwyższej.

Rozporządzenie to wchodzi zaraz w życie.

Clam-Martinić wlr. Spitzmüller wlr.
Urban wlr.

93.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 8. marca 1917

w sprawie przedawnienia przekroczeń przepisów natury gospodarczej wydanych z powodu wojny, których ściganie należy do władz politycznych.

§ 1.

Dochodzenie i karanie przekazanych do ścigania władzom politycznym czynów karygodnych

1. przeciw przepisom, wydanym na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, upoważniającego rząd do zarządzeń w zakresie gospodarczym, lub

2. przeciw rozporządzeniu cesarskiemu z dnia 11. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 176, w sprawie uregulowania obrotu zbożem, mąką i owocami strączkowymi, i przeciw przepisom, które tem rozporządzeniem cesarskiem zostały utrzymane w mocy lub wydane na jego podstawie

ma bezwarunkowo odpaść, jeżeli od chwili popełnienia przekroczenia upłynął jeden rok a postępowanie z powodu takiego przekroczenia nie zostało podjęte.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Ma ono zastosowanie również do wcześniej popełnionych przekroczeń, jeżeli one w tym dniu nie uległy jeszcze przedawnieniu.

Handel włr.

94.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości i Ministrem robót publicznych z dnia 9. marca 1917,

w sprawie ograniczenia ceny obuwia.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

Ograniczenie ceny.

§ 1.

Ceny sprzedaży obuwia nie mogą przekraczać cen, odpowiadających ogłoszonym przepisom o ich obliczaniu.

Cen tych nie wolno przekraczać także co do zawartych już umów o dostawę, o ile dostawa zostanie uskuteczniiona po wejściu w życie postanowień poprzedzającego ustępu.

Przymus oznaczenia.

§ 2.

Producenci obuwia mają umieszczać na wprowadzanem w obrót obuwia (także na częściach wierzchnich) następujące daty:

1. Imię i nazwisko (firmę) i główną siedzibę producenta,

2. cenę dla sprzedaży drobiazgowej,

3. wymienienie użytego materiału stosownie do przepisów rozporządzenia z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 96,

4. miesiąc i rok, w którym daty te zostały umieszczone.

Daty te należy wymienić na przywieszonej karteczce z mocnego materiału, którą należy przymocować trwale na jednym z trzewików każdej pary. Daty te muszą być wydrukowane albo atramentem lub ołówkiem atramentowym wypisane i muszą być zupełnie czytelne.

Ponadto musi być cena dla drobnej sprzedaży uwidoczniiona na przegubie podeszwy wyraźnym i trwałym pismem. Producenci i importerzy mają posługiwać się przytem stemplem do wyciskania wklęsłego druku.

Na obuwiu, sporządzanem na zamówienie odbiorcy przez rzemieślnika na miarę, nie potrzeba uwidaczniać powyższych dat.

Na wprowadzanych w obrót częściach wierzchnich należy uwidaczniać daty przytoczone pod l. 1 do 4 na przywieszonej kartce lub na wewnętrznej stronie cholewek.

§ 3.

Na obuwiu (także na częściach wierzchnich), sprowadzonym z zagranicy cłowej, ma uwidocznic przepisane w § 2. pod liczbą 2 do 4 daty ten, kto towar we własnym lub w cudzym imieniu puszcza w krajach tutejszych w obrót poraz pierwszy, z dodaniem swego imienia i nazwiska (firmy) i głównej siedziby przedsiębiorstwa.

Nie potrzeba uwidaczniać przytem imienia i nazwiska ani siedziby przedsiębiorstwa producenta.

Cenę należy uwidocznic w sposób, przewidziany w § 2.

§ 4.

Na obuwiu (także na częściach wierzchnich), które w chwili wejścia w życie postanowień §§ 1. do 4. tego rozporządzenia znajdują się już w posiadaniu kupca, ma daty, przepisane w § 2. pod liczbą 2 do 4, uwidocznic kupiec z dodaniem swego imienia i nazwiska (firmy) i siedziby przedsiębiorstwa, i to zanim towar puści w obrót.

Także i w tym przypadku nie potrzeba przytaczać imienia i nazwiska ani siedziby przedsiębiorstwa producenta.

Cenę należy uwidocznic w sposób przepisany w § 2.

§ 5.

Po wejściu w życie postanowień §§ 1. do 4. tego rozporządzenia nie wolno puszczać w obrót obuwia, którego nie oznaczono w sposób, przepisany tem rozporządzeniem.

Przekroczenia ceny.

§ 6.

Czy cena, obliczona za towar sporządzony na miarę przez rzemieśnika lub czy uwidoczniiona na obuwiu cena dla drobnej sprzedaży, odpowiada ogłoszonym przepisom co do obliczania ceny, stwierdza na doniesienie interesowanego właściwy sąd dla badania cen (§ 9.).

Sąd dla badania cen ma zbadać cenę, jeżeli według otrzymanego doniesienia są dostateczne dane, że cena, dopuszczalna według ogłoszonych przepisów co do obliczenia ceny, została przekroczone.

Sąd dla badania ceny ma zbadać cenę także na prośbę Ministerstwa handlu, jednego ze sądów, prokuratury państwa, władz politycznych lub władz bezpieczeństwa.

§ 7.

Jeżeli cena obliczona za towar, sporządzony na miarę przez rzemieśnika lub uwidoczniiona na obuwiu cena dla drobnej sprzedaży, przekracza cenę dopuszczalną na podstawie ogłoszonych przepisów co do jej obliczania, natenczas w pierwszym przypadku sprzedawcy a w ostatnim przypadku obowiązannemu do wypisania ceny nałożyć należy w orzeczeniu zwrot nadpłaty na rzecz donosiciela lub poszkodowanego, jeżeli on uczestniczył w postępowaniu, za nabyty przez niego towar. Ten sam przepis ma zastosowanie, jeżeli sprzedawca wyższą cenę niż uwidocznioną na obuwiu cenę dla drobnej sprzedaży żąda, sobie lub komu innemu każe zapewnić lub przyrzec.

Ponadto należy we wszystkich przypadkach, w których stwierdzonem zostało wygórowane oznaczenie ceny, wyrazić w orzeczeniu sądu dla badania cen, że obowiązany do oznaczenia ceny wydać ma nadpłatę za wszystko inne obuwie odnośnego rodzaju, które z tem oznaczeniem ceny puścił w obrót w ostatnich trzech miesiącach. Kwotę, którą należy w orzeczeniu ustalić, ma zobowiązany zapłacić politycznej władzy krajowej i można kwotę także ściągnąć w drodze egzekucji politycznej. Ściągniętych kwot należy użyć na za-

opatrzenie ludności. Nie dotyka to roszczenia poszczególnego nabywcy do wydania zapłaconej przez niego nadwyżki.

Sądy dla badania cen.

§ 8.

Sądy dla badania cen należy utworzyć w siedzibie izb handlowych i przemysłowych z właściwością dla okręgu odnośnej izby. W razie zgody politycznych władz krajowych i prezydenta wyższego sądu krajowego można zakres działania sądu dla badania cen rozszerzyć także na kilka okręgów izb handlowych i przemysłowych.

Każdy sąd dla badania ceny składa się z jednego funkcjonariusza sędziowskiego w charakterze przewodniczącego, z jednego reprezentanta kół konsumentów, z jednego handlarza obuwia, jednego fabrykanta obuwia i z jednego majstra szewskiego w charakterze członków, tudzież z takiej samej liczby zastępców. Sądy dla badania cen podlegają nadzorowi prezydenta właściwego wyższego sądu krajowego.

Urząd członków jest urzędem honorowym, od którego nie można się uchylić. Koszta koniecznych w danym razie podróży i specjalne koszta pobytu będą zwracane. Funkcjonariusz sędziowski sprawujący przewodnictwo tudzież jego zastępca mają być wyznaczeni przez prezydenta właściwego sądu krajowego wyższego, który ustanawia także protokolantą. Członków i ich zastępców mianują polityczne władze krajowe, na których obszarze sąd dla badania ceny ma swoją siedzibę urzędową, a to członków fachowców po wystuchaniu izby handlowej i przemysłowej.

Członkowie, zastępcy i protokolant, jeżeli on nie jest urzędnikiem państwowym, zostaną przed objęciem swego urzędu zaprzysiężeni przez przewodniczącego i są obowiązani do przestrzegania tajemnicy urzędowej.

§ 9.

Właściwość sądów dla badania cen zależy od miejsca zamieszkania (siedziby) tego, którego obliczenie ceny za towar robiony na miarę ma być badany, albo jeżeli zarzut skierowany jest przeciw zaznaczonej na towarze cenie dla drobnej sprzedaży, od głównej siedziby przedsiębiorstwa obowiązannego do oznaczenia ceny.

§ 10.

Sąd dla badania cen rozstrzyga w gronie trzech członków obok przewodniczącego, a mianowicie jednego konsumenta, jednego handlarza obuwia oraz jednego majstra szewskiego, jeżeli chodzi

o zbadanie ceny oznaczonej przez takiego majstra, w innym razie w obecności fabrykanta obuwia.

Uchwała zapada absolutną większością głosów. W razie równości głosów uważa się to zdanie za powziętą uchwałę, do którego przyłączył się przewodniczący.

§ 11.

Przewodniczący może stosując przepisy, obowiązujące dla postępowania przed zwyczajnymi sądami, wzywać świadków, znawców i strony i przesłuchiwać osoby te pod przysięgą, tudzież zarządzać przedsięwzięcie oględzin i wglądu do ksiąg tudzież wzięcie próbek obuwia od sprzedawcy lub obowiązane do oznaczania ceny.

Jeżeli zostanie stwierdzone, że cena obliczona za obuwie na miarę, albo cena dla drobnej sprzedaży uwidoczniła na obuwiu jest za wysoka, natenczas w pierwszym przypadku sprzedawca, w ostatnim przypadku obowiązany do oznaczenia ceny ma ponieść kosztą postępowania.

Wszystkie rozstrzygnięcia sądu dla badania cen są ostateczne.

Do postępowania mają zresztą zastosowanie przepisy procedury cywilnej (część VI., rozdział 4.).

Orzeczenie sądu dla badania cen w sprawie kosztów postępowania jest wykonalne także w drodze egzekucji politycznej.

Ograniczenie handlu pośredniego.

§ 12.

O ile chodzi o sprzedaż na rzecz mieszkańców w Austrii odbiorców, wolno kupcowi hurtownemu sprzedawać obuwie tylko kupcowi detalicznemu (także szewcowi), a kupcom detalicznym tylko konsumentowi (także szewcowi).

Zarządzenie oddania.

§ 13.

Na zarządzenie Ministerstwa handlu ma posiadacz zapasów obuwia oddać je wymienionemu w zarządzeniu odbiorcy.

Obowiązku posiadacza zapasów do zastosowania się do tego zarządzenia nie odracza okoliczność, że posiadacz zapasów i odbiorca nie mogą porozumieć się co do ceny towaru, który ma być wydany. Odbiorca ma w takim przypadku zapłacić na razie cenę, którą oznaczy Ministerstwo

handlu. Ostateczne ustalenie ceny uskutecznią właściwy sąd dla badania cen na wniosek jednej ze stron.

Kontrola.

§ 14.

Nad przestrzeganiem przepisów §§ 1. do 4. i 12. będzie czuwało Ministerstwo handlu, posługując inspektorami przemysłowymi lub innymi organami; jest to także obowiązkiem władzy przemysłowej pierwszej instancji. W celach kontroli można oglądać ubikacje przedsiębiorstwa i inne zakłady, wglądać do ksiąg przemysłowych i pobierać próbki za potwierdzeniem odbioru.

W przypadkach, w których zachodzi podstawa do przypuszczenia, że cena została przekroczone, mają wspomniane władze odnieść się do właściwego sądu dla badania cen o zbadanie ceny.

Jeżeli na podstawie badania przeprowadzonego przez sąd dla badania cen okaże się, że dopuszczalna cena została przekroczone, i jeżeli istnieją cechy rozmyślnego lub nader opieszałego sposobu działania, natenczas sąd dla badania cen ma zawiadomić o tem właściwą władzę karną (§ 15.) a w razie podejrzenia o podbijaniu ceny właściwą prokuraturę państwa.

Postanowienia karne.

§ 15.

O ile czyn nie podpada pod surowsze postanowienia karne, będzie polityczna władza I. instancji karała aresztem od jednego tygodnia do 6 miesięcy lub grzywną do 5000 K albo oboma rodzajami kar równocześnie tego:

1. kto sprzedaje lub wystawia na sprzedaż obuwie po wyższej cenie, a nie po cenie na obuwiu wypisanej,

2. kto rozmyślnie lub z wielką opieszałością oznacza obuwie wyższą ceną i puszcza je w obrót lub za obuwie sporządzone przez rzemieślnika na miarę oblicza cenę wyższą, aniżeli to jest dopuszczalne na podstawie ogłoszonych przepisów o obliczaniu ceny,

3. kto za naprawę obuwia oblicza nadmierne ceny,

4. kto obuwie bez przepisanego w §§ 2. do 4. oznaczenia, z oznaczeniem nieczytelnym albo z oznaczeniem nieprawdziwym lub zmienionym świadomie w obrót puszcza,

5. kto działa wbrew przepisowi § 12. albo zarządzeniu Ministerstwa handlu w sprawie odziania (§ 13.) nie uczyni zadość,

6. kto nie stosuje się do przepisów w sprawie prowadzenia „księgi materyałowej“, zawartych w ogłoszonych przepisach co do obliczania cen.

Postanowienia końcowe.

§ 16.

Ministerstwo handlu może zezwolić na wyjątki od przepisów tego rozporządzenia.

§ 17.

Minister handlu postanawia w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, jakiego postępowania należy przestrzegać przy układaniu potrzebnych w danym razie przepisów o cenach za naprawę obuwia. Przepisy o cenach będą ogłaszane w urzędowych gazetach krajowych i podawane do wiadomości władzom przemysłowym, inspektorom przemysłowym i izbom handlowym i przemysłowym.

§ 18.

Przepisy §§ 8., 12. do 14., 15., l. 3, 5 i 6, wchodzi w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, inne postanowienia tego rozporządzenia z dniem 10. kwietnia 1917.

Trnka wlr.

Schenk wlr.

Urban wlr.

95.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 9. marca 1917, w sprawie przepisów o obliczaniu cen obuwia.

Podane poniżej przepisy mają zastosowanie do obliczania cen obuwia (także części wierzchnich, sporządzonego w całości lub w części ze skóry, z towarów pończoszkowych, tkackich lub dzianych, z pilśni lub materyałów pilśniowych.)

A. Obliczanie ceny przez wytwórców.

(Wyjąwszy towar sporządzany na miarę przez rzemieślników.)

I. Koszta materyału.

Skóra wierzchnia i podeszwiana.

1. Za skórę, do której mają zastosowanie ceny najwyższe, należy liczyć rzeczywistą cenę

zakupną w ramach cen najwyższych. Zarachowana cena zakupna może w celu pokrycia wydatków ubocznych przewyższać cenę najwyższą, obowiązującą dla sprzedaży przez wytwórców skóry, w razie poboru za pośrednictwem handlarzy o 5%, zaś przy bezpośrednim poborze o 2%. (Za skórę, wytwarzaną przez samych producentów i nieobciążoną kosztami przesyłki, wolno liczyć co najwyżej ceny najwyższe bez dodatku.) W razie poboru skóry za pośrednictwem ustanowionych urzędownie miejsce rozdziału wolno liczyć również uiszczane dla nich dodatki na zarząd.

Za skórę, do której nie mają zastosowania ceny najwyższe, należy liczyć cenę zakupną, najwyżej jednak cenę zwyczajną w obrocie handlowym w chwili zakupna. To ostatnie postanowienie dotyczy również skóry, wytwarzanej przez samych producentów.

2. Każdy wytwórca obuwia ma wpisywać do „księgi materyałowej“ w porządku kolejnym następujące daty:

a) Wpływ.

Nadchodzące przesyłki skóry należy podawać według gatunku i ilości (miary lub wagi) z policzalną ceną ogólną i z ceną za jednostkę towaru.

b) Użycie.

Tutaj należy podać, czy produkuje się na skład lub na zamówienie, oraz uwidocznicie numer zamówienia lub numer bieżący tudzież gatunek i ilość par, sporządzonych z otrzymanej skóry, zestawiając te daty w przejrzysty sposób z dotyczącymi pozycjami wpływu.

c) Wartość odpadków i wycinków.

W tym dziale należy odnośnej pozycyi dotyczącej wpływu i użycia przeciwstawić:

aa) Wartość otrzymanych odpadków a to z uwidocznieniem odpowiedniej wartości, jaka ma być wstawiona do rachunku za materyał dla dalszego użycia albo z podaniem wartości sprzedażnej, stosownie do tego, czy odpadków użyje się dalej we własnym przedsiębiorstwie do wyrobu innego obuwia czy też się je sprzeda;

bb) koszta materyałowe wycinka skóry na jedną parę obuwia. Przy obliczaniu tych kosztów wolno dorachować do ceny użytej skóry 5% na stratę powstałą przy wycinaniu i na zanik. Od wynikłej z tego obliczenia kwoty należy potrącić wartość odpadków. Pozostała reszta daje po podzieleniu jej przez ilość obuwia, sporządzonego z pociętego kawałka skóry, koszta materyałowe jednej pary obuwia.

Inne materyały.

Wartość oblicza się na podstawie istotnych cen zakupna, conajwyżej jednak po cenach, zwyczajnych w obrocie handlowym w chwili zakupna.

Dla poszczególnych rodzajów obuwia należy odrębnie obliczyć ilość ważniejszych materyałów (materyi, podeszew drewnianych, podszewki, sznurków itp.), zużytych do ich sporządzenia, przyczem do tej ilości, jakiej do sporządzenia dotyczących rodzajów obuwia istotnie użyto, wolno doliczyć 5% na towar wybrakowany i na zanik. Zużycie drobniejszych materyałów (nici, uszek, kołków, ćwieków, smoły, wosku, kłajstru itp.) należy wstawić do rachunku według wykazalnego przecięcia.

II. Płace robocze.

Pod płacami roboczymi rozumie się kwoty, wypłacane całemu personalowi fabrycznemu. Tutaj należy także wynagrodzenie urzędników, powołanych jedynie do prowadzenia w fabryce księzek płac, wykonywania tamże kontroli płac, wydawania materyałów i do nadzoru nad przedsiębiorstwem lub do kierowania niem. Do płac roboczych nie należy doliczać poborów funkcyjaryuszy, zajętych kupieckimi pracami biurowymi lub sprzedażą, ani poborów dyrektorów fabryki.

Do płac roboczych należy doliczyć płacone przez odnośnych funkcyjaryuszy datki ubezpieczenia na wypadek choroby i od nieszczęśliwych wypadków, tudzież udzielane tym funkcyjaryuszom dodatki wojenne i drożyzniane i dodatki do płacy, nie należy zaś doliczać datków ubezpieczeniowych, uiszczanych przez przedsiębiorcę.

Płace według czasu należy rozdzielać na sporządzone w przedsiębiorstwie rozmaite rodzaje obuwia w stosunku do ilości sporządzonych par obuwia. Płace od sztuki należy liczyć przy odnośnych gatunkach obuwia na podstawie taryfy płac, mającej zastosowanie przy poszczególnych gatunkach obuwia.

III. Koszta zarządu.

Tytułem kosztów zarządu wolno policzyć wymienione poniżej dodatki.

1. Przy wyrobie obuwia z użyciem sporządzonych we własnym zarządzie części wierzchnich wolno do sumy kosztów materyałowych i płac roboczych, przypadających na odnośne obuwie, doliczać następujące dodatki procentowe, a mianowicie:

- a) za obuwie ze sztywną podeszwą drewnianą bez kołkowanej podeszwy wewnętrznej, następnie za sandały
o wielkości 36 w górę	18%
do wielkości 35 włącznie	20%

b) za obuwie z wierznią częścią z garbowanej roślinnie skóry wołowej, cielęcej lub końskiej, ze skóry łupanej lub ze spojonych ze sobą pasków lub kawałków skóry

przy wielkości 36 w górę	19%
do wielkości 35 włącznie	21%

c) za wszelkie inne obuwie, z wyjątkiem należących do grupy d

przy wielkości 36 w górę	21%
do wielkości 35 włącznie	24%

d) za delikatne, szyte razem z podeszwą buciki damskie i szyte ręcznie przyszwyy

23%

2. Wytwórcom, sporządzającym tylko części wierzchnie, wolno doliczyć tytułem kosztów zarządu 10% do sumy kosztów materyałowych i płac roboczych, przypadających na odnośną partję obuwia.

3. Przy wyrobie obuwia przy użyciu części wierzchnich, sporządzonych przez kogo innego, wolno wytwórcy obuwia doliczyć tytułem kosztów zarządu:

a) do sumy kosztów materyałowych i płac roboczych, przypadających na spodnią robotę przy dotyczącym obuwii, odpowiednią stopę według l. 1 a—d;

b) do ceny użytych części wierzchnich stosownie do gatunku i numerów wielkości wyrobionego obuwia, odpowiednio do przytoczonych pod l. 1 grup:

1 a	8 lub 10%
1 b	9 lub 11%
1 c	11 lub 14%
1 d	13%

4. Jako osobny dodatek wolno policzyć za sporządzenie:

	Koron za parę obuwia części wierzchnich	
normalnych poszczególnych par	2	1
par na miarę	3	2

IV. Zysk.

Sumę kosztów produkcji, jaka okaże się po zliczeniu kosztów materyałowych, płac roboczych i kosztów zarządu, należy w halerzach (do 5 halerzy w dół, ponad 5 halerzy w górę) zaokrąglić na 10 halerzy.

Do tej ceny produkcji wolno wytwórcy doliczyć 6% tytułem zysku. Zysk należy w rachunku osobno wymienić. W rachunku należy również podać oznaczoną na towarze cenę dla drobnej sprzedaży.

B. Obliczenie ceny dla drobnej sprzedaży.

(Wyjąwszy towar, sporządzony na miarę.)

I. Przez wytwórcę.

Przy obliczaniu tej ceny dla drobnej sprzedaży, którą producent obuwia ma według przepisu § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 94 oznaczyć wszelkie obuwie, wprowadzane przezeń w obrót, wolno do kosztów produkcji wytwórcy (bez zysku) policzyć wymienione poniżej najwyższe dodatki, a mianowicie:

za grupę 1. obuwie ze sztywną podeszwą drewnianą (nie zaś z zaponą) i sandały . . . 26%;

za grupę 2. obuwie wszelkiego gatunku z wyjątkiem rodzajów, należących do grupy 1. albo 3. 30%;

za grupę 3. obuwie, którego przód lub obzycie składa się w całości lub w części z prawdziwej skóry szewro o pięknej barwie, w ten sposób zabarwionej skóry cielejącej lub lakierowanej, następnie obuwie salonowe, domowe i balowe z jedwabiu, atłasu, brokatu, aksamitu lub lakieru 36%;

za grupę 4. części wierzchnie . . . 16%.

Obliczone ceny należy w halerszach zaokrąglić na 10 halerzy (do 5 halerzy w dół, ponad 5 halerzy w górę).

Powyższe dodatki zawierają zysk wytwórcy (6%). Na dodatek kupiecki pozostaje tedy 20, 24 i 30%, przy częściach wierzchnich 10%.

II. Za towar sprowadzany.

Przy towarach, sprowadzanych z zagranicy cłowej, należy wziąć za podstawę obliczenia ceny dla drobnej sprzedaży, którą kupiec sprowadzający towar z zagranicy ma na nim uwi-docznić, zapłaconą dowodnie według faktury cenę netto wraz z kosztami dowozu. Cenę dla drobnej sprzedaży otrzyma się po doliczeniu dodatków kupieckich, przytoczonych w poprzednim rozdziale B I, a mianowicie

20%	za grupę 1
24%	" " 2
30%	" " 3
10%	" " 4

III. Za towary leżące na składzie.

Wartość obuwia, które w chwili wejścia w życie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 94, znajdowało

się już w posiadaniu kupca i ma być według tego rozporządzenia zaopatrzone przezeń oznaczeniem ceny, wolno zamiast według jednostkowej ceny zakupna oznaczyć według przeciętnej ceny zakupna znajdującego się na składzie obuwia tego samego rodzaju. Za obuwie tego samego rodzaju należy uważać obuwie wówczas, jeżeli chodzi o ten sam materiał, gatunek, sposób wyrobu i cel użycia. Ceny przeciętne należy obliczać osobno dla obuwia męskiego, damskiego i dzieciennego. Ceny przeciętne wypośredkowie się w ten sposób, że oblicza się najpierw cenę każdej zakupionej partii na podstawie ceny zapłaconej za jedną parę, należącą do tej partii, i na podstawie istniejącej jeszcze ilości obuwia w tej partii. Następnie należy zliczyć razem ceny wszystkich partii tego samego rodzaju obuwia. Sumę należy podzielić przez ogólną ilość należącego do tych partii obuwia, z czego wyniknie policzalna suma przeciętna. Wartość trzewików, zakupionych przed dniem 1. listopada 1916, musi się obliczać albo według cen przeciętnych albo według ceny zakupna poszczególnych par. Nie wolno obliczać dla jednej części tego obuwia ceny przeciętnej a dla innej części ceny zakupna.

Cenę dla drobnej sprzedaży obuwia, zakupionego po dniu 1. listopada 1916, wolno obliczać tylko według ceny zakupna poszczególnych par.

Do ceny zakupna wolno celem wypośredkowania ceny dla drobnej sprzedaży doliczać następujące najwyższe dodatki, a mianowicie według grup, ustanowionych w rozdziale B I:

17%	za grupę 1
21%	" " 2
27%	" " 3
7%	" " 4.

IV. Udział handlu hurtownego i detalicznego.

Z ustanowionych dodatków kupieckich należy się hurtownikowi $\frac{3}{10}$, detaliście $\frac{7}{10}$.

W rachunku hurtownika należy wymienić w przypadku B I kosztą produkcji i zysk wytwórcy, tudzież we wszystkich przypadkach udział hurtownika w zysku kupieckim i cenę dla drobnej sprzedaży, oznaczoną na odnośnym towarze.

C. Obliczenie ceny za towar sporządzony na miarę.

Za obuwie, sporządzone na miarę przez rzemieślników na zamówienie konsumentów, należy obliczać ceny według następujących zasad:

Skóra wierzchnia i skóra spodnia.

1. Za skórę, dla której ustanowiono ceny najwyższe, należy liczyć rzeczywistą cenę zakupną w granicach cen najwyższych. Policzona cena zakupna może przekraczać cenę najwyższą, ustanowioną dla sprzedaży dokonywanej przez producentów skóry, o 5% przy zakupnie przez hurtowników, zaś przy zakupnie dla detailistów łącznie 13%. W razie poboru skóry za pośrednictwem urzędowych miejsc rozdziału wolno policzyć również uiszczono na rzecz tych miejsc datki na zarząd.

Skórę, dla której nie ustanowiono cen najwyższych, należy wstawić do rachunku według cen zakupną.

2. Wartość odpadków, użytych do wyrobu innego obuwia i cenę sprzedaży odpadków, które zostały pozbyte, należy potrącić przy obliczaniu kosztów materiału wycinka skóry.

Wszelkie inne materiały, płace robocze.

W tym względzie mają analogiczne zastosowanie przepisy rozdziału A.

Koszta zarządu (wyrób i sprzedaż sklepowa) i zysk.

Do sumy wydatków na materiały i płace roboczą, przypadających na odnośne obuwie, wolno doliczyć na pokrycie kosztów zarządu i tytułem zysku następujące wymiary najwyższe:

W przedsiębiorstwach, które tytułem płacy roboczej za robotę spodnią przy jednej parze obuwia męskiego płacą

1. mniej niż 12 K	30%
2. 12 do 15 K	35%
3. ponad 15 K	40%

Do obuwia wybitnie ortopedycznego (stopa krótka, stopa szpotawa) itd. wymiary te nie mają zastosowania.

D. Warunki dostawy i zapłaty.

I. W handlu hurtownym.

Koszta produkcji, obliczone na podstawie powyższych przepisów, rozumi się w razie poboru we fabryce i przy zapłacie w gotówce.

W razie sprzedaży na spłaty wolno żądać 2% procentów rocznych ponad stopę procentową w eskoncie wekslowym banku austriako-węgierskiego.

Za skrzynie, za inny materiał użyty do opakowania na zewnątrz i za poszczególne kartony

wolno policzyć cenę własnych kosztów. Za papier, użyty do pakowania wewnątrz i za szpagat nie wolno liczyć osobno.

II. Przy sprzedaży konsumentom.

Ceny dla drobnej sprzedaży mają zastosowanie w razie zapłaty w gotówce bez potrącenia przy odbiorze towaru.

Przy sprzedaży w poszczególnych kartonach wolno policzyć osobno za karton 30 halery.

E. Postanowienia ogólne.

Powyższe przepisy nie mają zastosowania do sprzedaży za granicę cłową.

Trnka wtr.

Urban wtr.

96.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 9. marca 1917, dotyczące przepisów o wyrobie obuwia ze skóry.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

Przepisy o wyrobie obuwia ze skóry.

§ 1.

1. Obcas musi być od dolnej podeszwy co najmniej na 5 mm ze skóry i to także wówczas, jeżeli obcas zaopatrzony jest gumą, obity metalem lub t. p.

2. Do wyrobu lub naprawy obcasów, dolnej podeszwy (także podeszwy podwójnej), podeszwy wewnętrznej i zapiętek wolno zamiast skóry używać tylko takich materiałów zastępczych, na których użycie zezwoli Ministerstwo handlu.

§ 2.

Przepisy zawarte w § 1. mają zastosowanie do wyrobu i naprawy obuwia ze skóry jak również skózanego obuwia, wykładanego innymi materiałami, oraz butów i trzewików lakierowych.

Nie należą tutaj obuwie z materyałów bawełnianych (tkanin, kangarnu), lnianych, z szarego płótna, trzewiki gimnastyczne itp., ani trzewiki balowe, domowe i pantofle i w ogólności wszelkie trzewiki z miękką podeszwą.

Przepisy o wyrobie, ustanowione przez zarząd wojskowy w zleceniach dostawy i ostrzejsze warunki, ustanowione ewentualnie w innych umowach o dostawę, pozostają nietknięte.

Obuwia ze skóry, nie odpowiadającego przepisom § 1., nie wolno bez specjalnego zezwolenia Ministerstwa handlu ani w sposób zarobkowy wyrabiać ani w obrót puszczać.

Postanowienia wykonawcze i szczegółowe przepisy o wyrobie.

§ 3.

Zarządzenia co do użycia materyałów zastępczych do wyrobu i naprawy obuwia skórzanego, wszelkie inne zarządzenia celem wykonania przepisów niniejszego rozporządzenia i szczegółowe przepisy o wyrobie obuwia zostaną wydane przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, będą ogłoszone w krajowych dziennikach urzędowych i podane do wiadomości władzom przemysłowym, inspektorom przemysłowym i izmom handlowym i przemysłowym.

Wymienienie użytego materyału.

§ 4.

Producenci trzewików skórzanych (§ 2., ustęp 1.) winni przy wprowadzaniu w obrót trzewików wymienić na przywieszonej karteczce, przepisanej rozporządzeniem z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 94, z jakiego rodzaju skóry lub w danym razie z jakiego materyału zastępczego sporządzono obcas, spodnią podeszwę, podeszwę wewnętrzną i zapiętkę.

Do trzewików, sporządzanych przez rzemieśnika na zamówienie według miary przepis ten nie ma zastosowania, w rachunku należy jednakowoż wymienić materyał, użyty na te trzewiki (obcas, podeszwa spodnia, podeszwa wewnętrzna i zapiętkę).

Na trzewikach, które w chwili wejścia niniejszego rozporządzenia w życie są już w posiadaniu handlarza, ma handlarz wymienić daty przepisane w ustępie pierwszym. Jeżeli rodzaju użytego materyału nie można przytem na pewno stwierdzić, to należy zaznaczyć: „Bez gwarancyi za materyał“.

Na trzewikach skórzanych, sprowadzonych z zagranicy cłowej, ma oznaczenie to umieścić na trzewikach ten, kto je w krajach tutejszych we własnym lub cudzym imieniu pierwszy w obrót

wprowadza. Jeżeli w tym przypadku nie można stwierdzić na pewno rodzaju użytego materyału, należy umieścić uwagę: „Bez gwarancyi za materyał“.

Kontrola.

§ 5.

Nad przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia i zarządzeń, jakie dla wykonania tych przepisów zostaną wydane przez Ministerstwo handlu, będzie czuwało to Ministerstwo posługując się przytem inspektorami przemysłowymi lub innymi organami. Do nadzoru obowiązane są także władze przemysłowe pierwszej instancji.

W tym celu można zwiedzać ubikacje przemysłowe i inne zakłady, wglądać do ksiąg handlowych i pobierać próbki za potwierdzeniem odbioru.

Przepadek.

§ 6.

W razie działania wbrew przepisom tego rozporządzenia można orzec przepadek obuwia, nieodpowiadającego przepisom. Przepadłe przedmioty należy użyć w pierwszym rzędzie na zaopatrzenie ludności według wskazówek politycznej władzy krajowej.

Postanowienia przejściowe.

§ 7.

Obuwie skórzane, które nie odpowiada przepisom § 1. i w chwili wejścia niniejszego rozporządzenia w życie znajduje się już w toku produkcji, wolno wykończyć i puścić w obrót o tyle, o ile sporządzenie tego obuwia zostanie dokonane do dnia 31. marca 1917 bez użycia robotników pracujących w domu albo do dnia 15. kwietnia 1917 przy dalszem użyciu takich robotników.

Te trzewiki, jakoteż trzewiki, nieodpowiadające przepisom niniejszego rozporządzenia, które zostały już sporządzone przed wejściem tego rozporządzenia w życie, wolno sprzedawać handlarzom jeszcze do dnia 10. maja 1917 a konsumentom do dnia 10. lipca 1917.

Te postanowienia przejściowe nie dotyczą jednak możliwości zastosowania ogólnych przepisów ustawowych przeciw temu, kto sprzedaje niezdadne obuwie.

Postanowienia karne.

§ 8.

Za każde działanie wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia i przepisom wydanym na

zasadzie tego rozporządzenia będą karali władze polityczne pierwszej instancji aresztem do 6 miesięcy lub grzywną do 5000 koron, o ile odnośny czyn nie podpada pod surowsze postanowienie karne.

§ 9.

Postanowienie § 1., l. 2, o ile ono dotyczy używania materiałów zastępczych jedynie do naprawek, wchodzi w życie z dniem 10. maja 1917.

Postanowienia § 4. wchodzi w życie z dniem 10. kwietnia 1917. Wszystkie inne postanowienia tego rozporządzenia nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Trnka wtr.

Urban wtr.

97.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 9. marca 1917,

w sprawie materiałów zastępczych przy wyrobie obuwia.

Według § 1., liczb 2, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 96, wolno do wyrobu i naprawy obcasów, dolnej podeszwy (także podeszwy podwójnej), podeszwy wewnętrznej i zapiętek przy obuwiu skózanem używać zamiast skóry tylko takich materiałów zastępczych, na których użycie zezwoli Ministerstwo handlu.

(Od tego przepisu wyjęte są obuwie z materiałów bawełnianych (tkanin, kamgaru), lnianych, obuwie ze szarego płótna, trzewiki gimnastyczne itp., trzewiki balowe, domowe i pantofle i w ogólności wszystkie trzewiki z miękką podeszwą.)

Podania o zezwolenie na użycie materiałów zastępczych należy wносить do Związku gospodarczego przemysłu przetworów skóry a to za pośrednictwem „Komisji dla wydawania opinii o surogatach skóry“, nadsyłając tę ilość materiałów zastępczych, jaka wystarcza do sporządzenia 10 par trzewików przy użyciu materiałów zastępczych. Materiały zastępcze podda się w razie potrzeby badaniu chemicznemu i fizykalnemu a trzewiki, sporządzone z urzędu z tych materiałów, wypróbuje się w noszeniu. Badanie uskutecznia się na kosztą tego, kto wniósł podanie.

Z zastrzeżeniem odwołania zostały dotąd uznane za przydatne i dopuszczalne następujące materiały zastępcze:

Producent	Materiał zastępczy	Dopuszczalne użycie i inne uwagi
A. Obcas		
	Twarde drzewo	Obcas musi być od dolnej podeszwy conajmniej na 5 mm ze skóry
Koch & Sp., stow. z o. p. Altkinsberg k. Chebu	Sztuczna skóra „Koko“	
	Sztuczna skóra „Wako“	
Schwarzkopf & Sp. (Niemcy)	„Hidecite“	
Melvo, stow. dla skóry z o. p. (Niemcy)	„Melvo“	
Paweł Schulze (Niemcy)	„Skóra Futur“ („Crispinus“)	
B. Podeszwa		
	Twarde drzewo	Bez ograniczenia
	Guma	
	Bałata	
C. Podeszwa wewnętrzna		
		Podeszwa wewnętrzna może być wzmocniona przez obciążenie jej tkaniną lub „Union“ (zobacz niżej)
	Drzewo	do trzewików z drewnianą podeszwą
Koch & Sp., Altkinsberg k. Chebu	„Union“	do towaru szytego i takstowanego, do trzewików lepionych zapomocą „Ago“ i do trzewików z drewnianymi podeszwami
Karol Lenz mł., Sarmingstein, Austrya górna	„Ledrette“ (znana także jako brunatna nieprzemakalna „pokrywa patentowa“)	do towaru takstowanego i do trzewików z drewnianą podeszwą
D. Zapiętka		
Austr. fabryka granitolu (sztucznej skóry) i ceraty	Granitol	Bez ograniczenia
Niemieckie towarzystwo akcyjne dla sztucznej skóry (Niemcy)		
Koch & Sp., Altkinsberg k. Chebu	„Union“	do trzewików z drewnianą podeszwą

Ponieważ według powołanego rozporządzenia ministeryalnego nie wolno wyrabiać trzewików przy użyciu niedopuszczonych jeszcze materiałów zastępczych i użycie niedopuszczonych jeszcze wyraźnie materiałów zastępczych do naprawek dozwolone jest tylko jeszcze do dnia 10. maja 1917, zwraca się uwagę interesowanych na to, że jest wskazanem wnieść jak najrychlej podania o dopuszczenie.

Trnka wtr.

Urban wtr.

98.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 9. marca 1917, w sprawie dalszych przepisów co do wyrobu obuwia.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 96, ogłasza się następujące przepisy co do wyrobu.

1.

W celu oszczędzania skóry zabrania się wyrobu obuwia z jednolitą podwójną skórzaną podszewą.

2.

Trzewiki ze sztywną podszewą drewnianą muszą być na właściwej podszewie i na obcasach zaopatrzone w ochraniacze (kawalkami skóry podszewianej, żelaznymi gwoździami o wielkich główkach lub innym okuciem żelaznem). Zamiast gwoździ można użyć do okucia obcasa wpuszczonego weń kawałka żelaza.

Do sandałów przepis powyższy niema zastosowania.

3.

Podszewy do skórzanych trzewików, zrobione ze sklejonych ze sobą warstw cieńszej skóry, muszą być sporządzone przy pomocy nierozpuszczającego się we wodzie lepidła i muszą być co najmniej na 4 mm grube, jeżeli powstały ze sklejenia ze sobą dwóch warstw. Dla każdej dalszej warstwy podwyższa się przepisana grubość o jeden milimeter.

4.

Podszewę wewnętrzną i zapiętkę przy trzewikach skórzanych należy w razie użycia skóry łupanej o grubości poniżej 2.5 mm wzmocnić dopuszczalnym środkiem zastępczym lub sporządzić

z dwóch lub więcej warstw skóry łupanej, spojonych ze sobą nierozpuszczalnem we wodzie lepidłem.

5.

Przepisy punktów 3. i 4. nie odnoszą się do trzewików z materiałów bawełnianych (tkanin, kamgarnu), lnianych, do trzewików ze szarego płótna, trzewików gimnastycznych itp., ani do trzewików balowych, domowych i pantofli i w ogólności do wszelkich trzewików z miękką podszewą.

6.

Trzewiki, nieodpowiadające przepisowi punktów 1.—4., wolno wydawać handlarzom jeszcze do 10. maja 1917 a konsumentom do 10. lipca 1917. Po tej chwili nie wolno podszew, nieodpowiadających przepisowi punktu 3., używać nawet do naprawy trzewików.

7.

Nad przestrzeganiem powyższych przepisów czuwać się będzie według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 96.

Trnka wtr.

Urban wtr.

99.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 9. marca 1917,

dotyczące obrotu skórą na pasy do maszyn, odpadkami z pasów do maszyn i odpadkami konfekcyjnymi.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się zmieniając przepisy §§ 3. i 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 177, co następuje:

§ 1.

Tak samo jak skóry na pasy maszynowe i odpadków, pozostałych z przerabiania skóry na pasy maszynowe, nie wolno produkującym przedsiębiorstwom od chwili wejścia tego rozporządzenia w życie wydawać także pasów maszynowych komu innemu, jak tylko towarzystwu nabywania skóry z o. p. we Wiedniu i wskazanym przez nie odbiorcom.

Wyjątki przewidziane są w §§ 4. do 6.

Towarzystwo skutecznie będzie przydzielanie pozostających do jego dyspozycji zapasów skóry na pasy do maszyn i przydzielanie pasów maszynowych stosownie do zarządzeń „Komisji rozdziału skóry na pasy maszynowe“, zaś przydzielanie odpadków według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. października 1916, Dz. u. p. Nr. 355 (§ 4.).

§ 2.

Wytwórcom pasów maszynowych wolno skórę na pasy maszynowe przerabiać na takie pasy lub na inne cele tylko według wskazówek udzielonych im przez komisję rozdziału skóry na pasy maszynowe. To samo ma zastosowanie także co do przerabiania skóry na pasy maszynowe, sporządzonej przez producentów pasów, którzy są zarazem producentami skóry.

§ 3.

Przedsiębiorstwa, potrzebujące pasów maszynowych, mają przesać do towarzystwa nabywania skóry swoje odnośne podania, ograniczone do nieodzownej potrzeby, przy użyciu druków urzędowych, wyłożonych w izbach handlowych i przemysłowych. Podania takie można wnieść do tego towarzystwa bezpośrednio albo za pośrednictwem jednego z handlarzy, wpisanych do listy, wyłożonej w izbach handlowych i przemysłowych i w inspektoratach przemysłowych („lista A na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 99“). Lista ta zostanie ułożona przez Ministerstwo handlu po wysłuchaniu komisji rozdziału skóry na pasy maszynowe i „Wojennego Związku handlarzy technicznych artykułów zapotrzebowania“.

Przedsiębiorstwa, pracujące wyłącznie albo przeważnie dla celów zarządu wojkowego, winny celem specjalnego uwzględnienia zgłosić swe zapotrzebowanie pasów maszynowych w Ministerstwie wojny (grupa dla skóry, Wiedeń, I., Kolowratring 14) na każdy następny miesiąc do dnia 20. poprzedniego miesiąca, używając do tego wspomnianych powyżej druków urzędowych, wyłożonych w izbach handlowych i przemysłowych.

§ 4.

W celu wydawania do naprawek uwolni „Komisja rozdziału skóry na pasy maszynowe“ pewne oznaczone ilości pasów dla producentów pasów w drodze towarzystwa nabywania skóry.

§ 5.

Celem pokrycia zapotrzebowania pasów maszynowych przez przedsiębiorstwa mniejsze, t. j.

przedsiębiorstwa spotrzebowujące siłę do 20 PS, poruczy się wybranym producentom pasów i handlarzom sprzedaż dla wspomnianych przedsiębiorstw. W tym celu przydzielą „Komisja rozdziału skóry na pasy maszynowe“ pewne ilości pasów wspomnianym miejscom sprzedaży. Miejsca sprzedaży i przydzielone każdemu z nich obszary będą wpisane do listy („lista B na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 99“), wyłożonej w izbach handlowych i przemysłowych i w inspektoratach przemysłowych. Lista ta będzie ułożona w sposób, podany w § 3.

§ 6.

Na wyjątki od przepisów niniejszego rozporządzenia może zezwolić Minister handlu tylko w razie istnienia ważnych powodów.

§ 7.

Wszystkie inne postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 177, nie wyłączając postanowień karnych, obowiązujących także dla przekroczeń przepisów niniejszego rozporządzenia, pozostają nietknięte.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1917.

. Georgi wlr.

Urban wlr.

100.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i za zgodą Ministra wojny z dnia 9. marca 1917,

w sprawie utworzenia związków gospodarczych dla przemysłu skórneg.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Związki gospodarcze i członkowie Związku.

Wszystkie przedsiębiorstwa, zajmujące się wyrobem skóry, łączy się w „Związek gospodarczy producentów skóry“.

Wszystkie przedsiębiorstwa, produkujące obuwie i inne towary ze skóry, łączy się w „Związek gospodarczy przerabiających skórę przedsiębiorstw“.

Obydwa Związki gospodarcze mają swą siedzibę we Wiedniu.

Przedsiębiorstwa, które nie tylko skórę wyrabiają lecz także ją przerabiają, są co do odnośnych działów swego ruchu członkami obydwu związków.

Co do przynależności do Związków rozstrzyga w razie wątpliwości Minister handlu po wysłuchaniu kierownictwa właściwego Związku.

Przedsiębiorstwa państwowe nie są członkami Związków.

§ 2.

Cel i zakres działania Związków.

W ramach zakresu działania przydzielonego obydwu Związkom, to jest w sprawach wyrobu skóry z jednej strony i przerabiania skóry z drugiej strony, należy do zadań Związków gospodarczych:

1. prowadzenie dokładnego przeglądu co do stosunków pracy i urządzeń warsztatowych w odnośnych przedsiębiorstwach, badanie zapasów, produkcji i zbytu, w razie potrzeby za współudziałem izb właściwych handlowych i przemysłowych;

2. współdziałanie przy rozdziale materiałów zapotrzebowania i wyrobów, będących przedmiotem gospodarki publicznej, a to w miarę przepisów wydanych co do obrotu tymi materiałami i wyrobami i przy specjalnem uwzględnieniu w czasie trwania wojny potrzeb zarządu wojskowego;

3. współdziałanie przy układaniu przepisów w sprawie regulowania wyrobu a w szczególności co do postępowania przy wyrobie, co do ilości i jakości towarów, jakie w poszczególnych fabrykach mają być wyrabiane i co do rodzaju towarów, dopuszczonych do sprzedaży;

4. stawianie wniosków przy ustanawianiu cen;

5. udzielanie rad władzom centralnym przy rozdawaniu zamówień;

6. współdziałanie przy uregulowaniu kwestyi zarządu gospodarczego, w szczególności przy wszystkich zarządzeniach dla popierania produkcji oraz dowozu i wywozu, przy wydawaniu i wykonywaniu zakazów dowozu i wywozu, przy zarządzeniach w dziedzinie polityki handlowej i pieczy

socyjnej i przy wszystkich kwestyach, które się wyłonią przy rozbrojeniu i przejściu do gospodarstwa pokojowego, wreszcie przeprowadzenie odnoszących się do tego zarządzeń.

O ile przeprowadzanie takich zarządzeń będzie Związkom poruczone i o ile Związki mają być powołane do współdziałania, w szczególności w sprawach przytoczonych pod l. 2, postanowi Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami — w czasie trwania wojny w porozumieniu z Ministrem wojny i Ministrem obrony krajowej.

§ 3.

Prawny charakter Związków.

Związki są osobami prawniczymi. Zastępują je na zewnątrz kierownictwa Związków (§ 11.). W imieniu Związku podpisuje przewodniczący lub jeden z zastępców w sposób prawnie obowiązujący.

§ 4.

Obowiązki członków Związku.

Członkowie Związku winni w miarę możności wspierać cele Związku i zaniechać wszystkiego, coby mogło osiągnięcie ich utrudniać lub im przeszkodzić. Winni oni stosować się do zarządzeń, wydanych przez kierownictwo Związku, i to także do tych, które dotyczą przyczynienia się do kosztów prowadzenia czynności i udzielać wszelkich informacji, potrzebnych do ich przygotowania i przeprowadzenia. Winni oni nadto poddawać swe przedsiębiorstwa i prowadzenie interesów każdemu nadzorowi, potrzebnemu dla osiągnięcia celów Związku. Nadzór ten wykonywać będą osobne organa urzędowe, ustanowione przez Ministra handlu a podczas trwania wojny także przez Ministra wojny i Ministra obrony krajowej.

§ 5.

Biuro dla zgłaszania zapotrzebowania.

Związkom będą dodane w razie potrzeby biura dla zgłaszania zapotrzebowania dla stojących poza Związkiem konsumentów małego i wielkiego przemysłu. Zakres i rodzaj czynności tych biur ustanowi Minister handlu.

§ 6.

Organa Związków.

Organami Związków są:

1. wydziały obu Związków,
2. kierownictwa obu Związków,
3. wspólny wydział obu Wojennych Związków.

§ 7.

Wydział Związku gospodarczego producentów skóry.

Wydział Związku składa się z 20 do 24 członków.

Członków tych ustanawia się aż do dalszego zarządzenia w podany poniżej sposób. Ostateczne przepisy co do składu wydziału Związku wyda po wysłuchaniu wydziału Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Ośmiu członków wymienił ma grupa zawodowa przemysłowców skóry w lidze przemysłowców austriackich.

Sześciu członków mają wydelegować do wydziału wymienione poniżej izby handlowe i przemysłowe z grona posiadaczy małych garbarni (zwykłych) czerwonoskórniczych. Za małe garbarnie należy uważać te, które przerabiają tygodniowo przeciętnie nie więcej niż 100 sztuk surowych skór. Wyboru po jednym członku mają przytem dokonać na podstawie zgodnego porozumienia się wymienione pod *a* do *f* izby handlowe i przemysłowe:

- a) izby handlowe i przemysłowe w Czechach,
- b) izby handlowe i przemysłowe na Morawach i na Śląsku,
- c) izby handlowe i przemysłowe w Galicyi,
- d) izby handlowe i przemysłowe w Austrii Dolnej, Austrii Górnej i w Solnogradzie,
- e) izby handlowe i przemysłowe w Karyntyi, w Krainie, w Styryi, w Tyrolu i Przedarulanii,
- f) izby handlowe i przemysłowe w Pobrzeżu i w Dalmacyi.

Sześciu do dziesięciu członków zamianuje Minister handlu zwracając przytem uwagę także na zastępstwo innych ważniejszych gałęzi garbarstwa w wydziale Związku.

§ 8.

Wydział Związku gospodarczego przerabiających skórę przemysłowców.

Wydział Związku składa się z 20 do 24 członków.

Członków tych ustanawia się aż do dalszego zarządzenia w podany poniżej sposób. Ostateczne przepisy co do składu wydziału Związku wyda po wysłuchaniu wydziału Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Czterech członków wymienił stowarzyszenie austriackich fabrykantów obuwia we Wiedniu a czterech członków stowarzyszenie fabrykantów obuwia w Czechach, na Morawach i na Śląsku.

Dwóch członków wydeleguje do wydziału Związku liga państwowa poszczególnych związków stowarzyszeń szewców w Austrii, a po jednym reprezentancie przemysłu szewskiego na podstawie zgodnego porozumienia wymienione poniżej izby handlowe i przemysłowe:

- a) izby handlowe i przemysłowe w Czechach,
- b) izby handlowe i przemysłowe na Morawach i na Śląsku,
- c) izby handlowe i przemysłowe w Galicyi,
- d) za wzajemnem porozumieniem się izby handlowe i przemysłowe w Pobrzeżu i w Dalmacyi.

Sześciu do dziesięciu członków zamianuje Minister handlu zwracając przytem uwagę także na zastępstwo innych ważniejszych gałęzi przerabiania skóry w wydziale Związku.

§ 9.

Postanowienia wspólne.

Wszyscy członkowie wydziałów Związków sprawują swe funkcje jako urząd honorowy.

W razie ustąpienia jednego z członków, wydelegowanych przez izby handlowe i przemysłowe albo jednego z członków, wymienionych przez jedną z lig, należy postarać się o zastępstwo w ciągu czterech tygodni.

Minister handlu może ze względów publicznych po wysłuchaniu wydziału Związków orzec, że członek traci swój urząd a nadto zarządzić nową obsadę całego wydziału. Przy nowej obsadzie winny odbyć się także nowe nominacje członków zastrzeżone Ministrowi handlu. Aż do przeprowadzenia nowej obsady dotychczasowi członkowie wydziału pozostają przy swych funkcjach.

§ 10.

Uprawnienia wydziałów Związków.

Kierownictwa Związków winny wysłuchać wydziały Związków przed wszystkimi decyzjami i zarządzeniami natury zasadniczej. Uchwały wydziału Związku są dla kierownictwa Związku wiążące.

W szczególności należy do wydziałów Związków:

1. ustanowienie zasad dla traktowania spraw, oznaczonych w § 2.,
2. powzięcie uchwał co do pokrycia i rozdziału kosztów prowadzenia spraw Wojennego Związku,
3. nadzorowanie obrotu kasowego i składania rachunków,

4. określanie istoty pewnych czynów, za które kierownictwo Związku lub sąd rozjemczy (§ 19.) mogą nakładać kary porządkowe, oraz ustanawianie wymiaru tych kar, przyczem jednakże w razie nakładania kary przez kierownictwo Związku nie można przekraczać 2000 K. w innych przypadkach 20.000 koron,

5. ustanawianie podwydziałów w celu obradowania nad pewnemi kwestyami,

6. ustanawianie wydziałów zawodowych dla spraw, dotyczących poszczególnych gałęzi przemysłu lub handlu,

7. przybieranie rad pobocznych.

§ 11.

Regulaminy czynności wydziałów Związków.

Wydziały Związków schodzą się z reguły raz na miesiąc.

Na żądanie jednego z komisarzy rządowych lub na wniosek conajmniej pięciu członków dotyczącego wydziału Związku należy zwołać posiedzenie tego wydziału w ciągu 14 dni. Wydział Związku jest zdolny do powzięcia uchwał w razie obecności conajmniej dwóch członków kierownictwa Związku i conajmniej pięciu członków, nie należących do kierownictwa Związku. Uchwały zapadają większością głosów.

Przewodniczy obradom wydziału Związku przewodniczący kierownictwa Związku lub jeden z jego zastępców. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Członkowie wydziału Związku są uprawnieni każdego czasu do wystosowywania wniosków do kierownictwa Związku, co do których ma ono powziąć uchwałę na swem najbliższem posiedzeniu.

Uchwałą większości głosów obecnych można zarządzić utrzymanie w tajemnicy poszczególnych przedmiotów obrad i odnoszących się do nich wyników głosowania.

§ 12.

Wydziały zawodowe, komisye, rady przyboczne.

Wydziały Związków mogą dla zastępstwa poszczególnych należących do Związku gałęzi małego i wielkiego przemysłu ustanawiać w razie potrzeby wydziały zawodowe, które są doradczymi organami wydziału Związku w kwestyach, dotyczących jednocześnie odnośnych gałęzi produkcji. Przepisy o składzie i sposobie sprawowania czynności tych wydziałów zawodowych wyda Minister handlu.

Dla wydawania opinii o cenach obuwia ustanowi Minister handlu na zasadzie odnośnych przepisów po wysłuchaniu wydziałów Związków i w po-

rozumieniu z interesowanymi Ministrami osobną komisję („Komisję dla wydawania opinii o cenach obuwia“), składającą się z producentów obuwia, handlarzy obuwia i z konsumentów.

W taki sam sposób tworzy się „Komisję dla wydawania opinii o surogatach skóry“, której skład ustanawia Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Ustanowienie „Komisji dla wydawania opinii o cenach skóry“ zastrzega się zarządzeniu Ministra handlu, które będzie wydane w porozumieniu z interesowanymi Ministrami po wysłuchaniu wydziałów Związków.

Zakres działania „Komisji dla rozdzielania skóry na pasy maszynowe“, przewidziany w odnośnych przepisach (rozporządzenie ministeryalne z dnia 9. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 177) pozostaje nietknięty. Ewentualne zmiany w składzie tej komisji zarządzi Minister handlu po wysłuchaniu wydziałów Związków.

Dla zastępowania interesów odnośnych gałęzi handlu przy załatwianiu spraw, wchodzących w zakres działania obu Związków gospodarczych, zostaną utworzone rady przyboczne; zakres działania i skład tych rad ustanowi Minister handlu.

§ 13.

Kierownictwo Związku.

W każdym z obu Związków składa się kierownictwo Związku z przewodniczącego i dalszych dziesięciu członków, tudzież z jednego lub dwóch zastępców przewodniczącego.

Przewodniczącego, jego zastępców i innych członków kierownictwa Związku zamianuje Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wszyscy członkowie kierownictwa Związku wykonują swe funkcje jako urzędy honorowe.

Kierownictwo Związku zastępuje Związek na zewnątrz i prowadzi wszystkie sprawy, w szczególności także ewentualne rokowania z organizacjami innych przemysłów w sprawach zawodowych. Do niego należy rozstrzyganie we wszystkich kwestyach, w których nie jest wyraźnie przewidziane powzięcie uchwały przez wydział Związku. Ma ono przedkładać bieżące sprawozdania ze swej czynności wydziałowi Związku.

Kierownictwo Związku jest obowiązane do składania rachunków z obrotu pieniężnego i ma przedkładać corocznie zamknięcie rachunkowe wydziałowi Związku do zbadania (§ 10./3).

Przewodniczący, a w razie doznania przeszkody, jeden z zastępców, zwołuje posiedzenia

wydziału i kierownictwa Związku i na nich przewodniczy.

Kierownictwo Związku ustanawia potrzebnych urzędników i siły pomocnicze, których wynagradza się ze środków Związku. Ustanawianie osób na stanowiska urzędowe podlega zatwierdzeniu Ministra handlu.

§ 14.

Regulamin czynności kierownictwa Związku.

Kierownictwo Związku schodzi się w razie potrzeby na posiedzenia.

Kierownictwo Związku należy zwołać w ciągu 8 dni na posiedzenie, jeśli tego zażąda jeden z komisarzy rządowych lub trzech członków kierownictwa Związku, podając przedmioty rozpraw.

Do powzięcia uchwał potrzeba obecności pięciu członków wraz z przewodniczącym.

Uchwały zapadają zwyczajną większością głosów. Przewodniczący głosuje także. W razie równości głosów rozstrzyga jego głos.

§ 15.

Wspólny wydział obu Związków gospodarczych.

Jeżeli chodzi o kwestye natury zasadniczej, dotyczące zakresu działania obu Związków, to uchwały przychodzą do skutku we wspólnym wydziale obu Związków gospodarczych. W ten sposób należy w szczególności także stwierdzić, jakie wiadomości służące celom Związków mają być ustawicznie między nimi wymieniane.

Uchwały wspólnego wydziału są dla wydziałów i kierownictw obu Związków wiążące.

Wspólny wydział składa się z 20 do 24 członków, wliczając do nich przewodniczącego i jednego lub dwóch jego zastępców. Przewodniczącego, jego zastępców i resztę członków wspólnego wydziału mianuje Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z grona członków kierownictw i wydziałów obu Związków gospodarczych, a to w ten sposób, że z każdego z obu Związków będzie powołana do wspólnego wydziału tasama ilość członków.

Specyalne koszta, jakieby urosły z powodu urzędowania wspólnego wydziału, mają ponosić oba Związki po równych częściach. Badanie tych kosztów przeprowadza wspólny wydział.

§ 16.

Regulamin czynności wspólnego wydziału.

Wspólny wydział schodzi się na posiedzenia w razie potrzeby.

Należy go zwołać w ciągu ośmiu dni na posiedzenie, jeśli tego zażąda jeden z komisarzy rządowych.

Do powzięcia uchwały potrzeba obecności sześciu członków wspólnego wydziału. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Przewodniczący głosuje także. Głos jego rozstrzyga w razie równości głosów.

Także po przeprowadzeniu wspólnego głosowania należy dokonać odrębnego głosowania członków wspólnego wydziału, należących do obu Związków, jeżeli na tem samym posiedzeniu i to najpóźniej bezpośrednio po wspólnem głosowaniu zażąda tego jeden z komisarzy rządowych lub wniosek w tym kierunku zostanie postawiony przez dwóch członków jednego z obu Związków.

W razie niezgodności należy wynik odrębnego głosowania przedstawić Ministrowi handlu do decyzji.

§ 17.

Koszta prowadzenia czynności.

Dla pokrycia kosztów prowadzenia czynności Związku winni członkowie Związku składać ustanowione przez wydział Związku opłaty, które można ściągać w drodze egzekucji politycznej.

§ 18.

Kary porządkowe.

Kierownictwo Związku może za działania lub zaniechania członków Związku, wykraczające przeciw przepisom i zarządzeniom, które wydane zostały przez kierownictwo Związku stosownie do tego rozporządzenia celem osiągnięcia celów Związku nakładać kary porządkowe, o ile istota czynu podlega takiej karze na podstawie uchwały wydziałów Związków (§ 10.), zatwierdzonej przez Ministra handlu.

Przeciw nałożeniu kary porządkowej przez kierownictwo Związku można odwołać się do rozstrzygnięcia sądu polubownego (§ 19.), odwołanie to jednak nie ma mocy wstrzymującej.

Grzywny będą na prośbę kierownictwa Związku ściągane w drodze egzekucji politycznej i wpływają na cel powszechnej użyteczności, który wskaże Minister handlu na wniosek kierownictwa Związku.

§ 19.

Sąd polubowny.

Do rozstrzygania we wszystkich sporach między członkami Związku w sprawach tegoż Związku, następnie w tych przypadkach, w których członkowie Związku rozstrzygnięciem lub zarządzeniem kierownictwa lub wydziałów Związków czują się w swych prawach pokrzywdzeni, będzie utworzony przy każdym z obu Związków sąd polubowny Związku.

Rozstrzygnięć i zarządzeń wydziału Związku względnie kierownictwa Związku, które uzyskały zatwierdzenie Ministra handlu (§§ 16., 21., 22.), nie można zacząć przed sądem polubownym.

O działaniach i zaniechaniach, wykraczających przeciw zarządzeniom lub przepisom, wydanym przez kierownictwo Związku stosownie do niniejszego rozporządzenia, winno kierownictwo Związku, o ile ono samo nie ma prawa według § 18. do nałożenia kary porządkowej, zawiadomić sąd polubowny, który orzeka o nałożeniu kary porządkowej.

Sąd polubowny rozstrzyga również odwołania wniesione przez członków Związku przeciw karom porządkowym, nałożonym przez kierownictwo Związku.

Jeśli dla pewnych czynów uchwałą wydziału Związku, zatwierdzoną przez Ministra handlu, został ustanowiony wymiar kary, sąd polubowny jest tem związany przy wymiarze kary. We wszystkich innych przypadkach zależy wymiar kary od swobodnego ocenienia sądu polubownego, kara porządkowa nie może jednak w każdym poszczególnym przypadku przekraczać kwoty 20.000 K.

Sąd polubowny składa się z funkcyjusza sędziowskiego, ustanowionego przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości, w charakterze przewodniczącego i z czterech członków lub ich zastępców, mianowanych przez Ministra handlu. Członkowie i ich zastępcy wykonują swą funkcję jako urząd honorowy. Nie mogą oni należeć do kierownictwa Związku ani do wydziału jednego ze Związków.

Sprawy, w których powziął uchwałę wspólny wydział obu Związków gospodarczych, są zastrzeżone wspólnemu sądowi polubownemu, który składa się z członków sądów polubownych obu Związków. Funkcję przewodniczącego wspólnego sądu polubownego sprawują na przemian przewodniczący obu sądów polubownych, o ile przewodnictwo w tych sądach polubownych nie jest

i tak już poruczone jednemu i temu samemu funkcyjuszowi sędziowskiemu.

Wszystkie rozstrzygnięcia sądu polubownego są ostateczne. Postępowanie przed sądem polubownym odbywa się według postanowień czwartego rozdziału VI. części procedury cywilnej, o ile z przepisów tego rozporządzenia co innego nie wynika.

Przewodniczący sądu polubownego może w zastosowaniu przepisów, obowiązujących dla postępowania przed zwyczajnymi sądami, wzywać świadków i znawców i osoby te oraz strony przesłuchiwać pod przysięgą.

Grzywny będą na prośbę kierownictwa Związku ściągane na drodze egzekucji politycznej i wpływają na cel powszechnej użyteczności, który oznaczy Minister handlu na wniosek kierownictwa Związku.

§ 20.

Rozwiązanie Związków.

Rozwiązanie Związków następuje po wysłuchaniu odnośnego wydziału Związku przez zarządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami. Minister handlu rozstrzyga także o użyciu ewentualnej nadwyżki kasowej.

§ 21.

Nadzór państwowy.

Związki stoją pod nadzorem państwowym, który wykonują komisarze rządowi. Tacy komisarze będą mianowani przez Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, a przez czas trwania wojny także przez Ministra wojny i Ministra obrony krajowej.

Komisarzy rządowych należy zapraszać na wszystkie rozprawy i posiedzenia organów Związku i mają oni prawo do zabierania w każdej chwili głosu i stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała. W głosowaniu nie biorą oni udziału.

Mają oni nadto prawo odrażania wykonania uchwał i zarządzeń organów Związku na tak długo, aż Minister handlu nie wyda decyzji w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Komisarze rządowi mają też prawo wglądać do wszystkich ksiąg, zapisków i aktów organów Związków gospodarczych i żądać wszelkich wyjaśnień, jakie uważają za potrzebne.

§ 22.

Zatwierdzenie państwowe.

Zatwierdzeniu Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami podlegają wszystkie rozstrzygnięcia, uchwały i zarządzenia wydziałów i kierownictw Związków, o ile dotyczą:

- a) wysokości opłat związkowych, jeśli mają je uiszczać członkowie Związku stosownie do §. 17.;
- b) określenia istoty pewnych czynów, przy której zaistnieniu kierownictwo Związku względnie sąd polubowny może nakładać kary porządkowe i ustanawiania wysokości tych kar.

§ 23.

Postanowienia karne.

Za przekroczenia tego rozporządzenia, o ile czyn nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, będą polityczne władze pierwszej instancji karały grzywnami do 5000 koron lub też według swego uznania aresztem do 6 miesięcy.

§ 24.

Chwila wejścia w życie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wr.

Urban wr.

Trnka wr.